

DAMA ETA LOREA.

I P U I A .

Lorerik ederrena
 baratza guziyan,
 arkitzen zala erdi-
 gordea sasiyan,
 damak zion eskuba
 luzatu berari;
 eta bereganatu
 eziñikan ari
 zala, zion bañan len
 loreari eldu,
 sasiyak zion esku
 polita odoldu:
 eta arkitzen zala
 erdi negarrean,
 gertaturikan bere
 aita orduban an,
 galdea egin zion;
 negarrez zer zuben;
 eta eranzun—jauna,
 kutiziz nai nuben,
 egin sasiyan daguen
 lorearen jabe;
 eta miñ arturikan
 gelditu naiz gabe.
 ¿Zertan landatu zuben
 arantza tartean?
 ¿librean zergatik ez

bestien artean?
 —nik ez nuben landatu,
 esan zion aitak;
 sasiya bizi-leku
 autu zuben berak.
 —¿Ai zer tokiya zuben
 autu bizitzeko!
 eranzun zion, grazik
 erakutsitzeko:
 librean egon balitz
 bestearen gisan,
 zori onaren jabe
 bear zuben izan,
 nik nere apaingarri
 artuko bainuben,
 eta dantza lekura
 eramango nuben;
 non salan milla argi
 ederren erdiyan,
 perlaz apaindutako
 urrezko gurdiyan
 erregin bat gertatu
 liteken moduban,
 nere lore ederrak
 argituko zuban;
 begi guziyak ziran
 izango beretzat,

eta grazi bereak
 ongarrri neretzat,
 ala, an ederrena
 nola zan izango,
 lorien erregiña
 zala zan esango.
 —Bai; esan zion aitak,
 ala izango zan:
 erregin baten gisan
 maitatuko baizan:
 bañan argituko zan
 urrengo eguna,
 non, etzan gertatuko
 gaba bezin ona:
 orriyak zitzaiozkan
 asiko legortzen,
 eta indarrak joanik
 lurrera erortzen,
 urrengo egunean
 maskaldurik bera,
 ichura gaiztoan zan
 joango ankapera;
 eta segirukoan
 eder dagona gaur,
 baztarren batean zan
 ikusiko zimaaur:
 bada ¿ez aldu obe
 bizi or sasiyan,
 eraso beldur gabe

jaunaren graziyan?
 inbiri gabe, bestek
 inbiriatuba,
 amets gozoz laztantzen
 dubela zeruba,
 egunaren sentiyán
 intz presko eztiyak,
 kentzen dizkala bere
 egarri guztiyak,
 eta gero segiran
 berriz eguzkigak,
 zabaltzen diozkala
 kolkoko orriyak:
 ¿ez aldu obe orla
 goititu buruba,
 erakutsiyaz bizi
 bide seguruba?
 —tristeturikan oek
 aitzeaz alaba,
 esan zion aitari
 aita, ¡bai, ala da!

 Onek erakusten du
 dabillena zoro,
 ez dala modu artan
 biziko luzaro;
 eta ohea dala
 erokeri gabe,
 egitea bizitza
 berdin baten jabe.

RAMON ARTOLA.

